ningas naerdes ütles: Wist sa armastad sedda mees?"

Palla käis mo ihhust lähti, jalla warwust sadik, agga siiski olli mul julgus, et ma ütlesin: Jah armolinne kunningas, temma peästis mind kahhe aasta eest hirmsa hundi käest.

„Mis temp se on!" ütles kunningas, sinna olled jo suresi moisnikko soust, ja woiksid keigewähhemalt leitlandi sada"? — Siis astus kunninga proua kunninga ette, paitas ja sillitas tedda — sest sel päwal olli ta wägga hea tuio sees — ja pallus ülle heldeste, et kunningas mind waest tüttarlapsokest ni kaua ei piddand waewama, räkis ka, et minna temmale keik omma südame pealt ollen ülleräkinud, et ma muud teist meest ei tahte ialgi, kui ma sedda krenadiri soldatit ei piddand sama. Mõtle ka, mo armas kunningas, ütles abbikasa weel, mõtle, kui armoga ta meie weikest Minit haigusse aial tulgutas ja ta eest hoolt kandis. —

„Noh, küllab saab nähha, peälik kidab sedda meest, ütles kunningas — Agga ühte liht kirriko öppetajale ta ommeti ei woi minna. — Noh, küllab saab nähha, ma tahhan sedda meest ise prowida. Agga — mis siis saab, kui ta sind ei tahha wõtta?"

Selle peäle ei teädnud ma keddagi wastada, muud kui löin silmad mahha. Siis tulli kunninga proua mulle appi ja ütles: „Küllab mo armas kunningas sedda jubba moistab seäda, et keik lähhäb."

„Jah mammike, sedda ütled kül sinna," ütles kunningas omma abbikasale; „agga — noh, küllab same nähha; egga se mees ommeti hul polle." Sedda ütles kunningas, ja läks mõttede sees teise tuppa. —

So, nüüd on minno jut rägitud," ütles noor naesterahwas, hakkas mehhe kaela ümber, andis tale suud, — nüüd rägi sinna eddasi:"

Mees hakkas jälle peäle, ja ütles:

Minna arwasin, et ma üsna unnustusse pähha ollin jänud, sest keigel sel päwal ei